

[Udenrigsministeren.]

ved en ansvarlig afvejning af situationen komme til det resultat, at et sådant initiativ skal man ikke tage på dette tidspunkt, for FN's skyld og for Biafras skyld.

Så spørger både det ærede medlem hr. J. O. Krag og hr. Albertsen, hvilke andre veje vi så vil gå, og hr. Albertsen havde ikke hørt, at jeg havde sagt noget om det. Nu vil jeg ikke på nogen måde prætendere, at vi har nogen mulighed for at sige: ja men vi skal nok løse Biafrakonflikten. Det tror jeg heller ikke at nogen af socialdemokratiets ordførere — der er jo nogle stykker af dem — på nogen måde vil hævde, for det er jo en konflikt, som optager hele verden, og som mange, mange har prøvet på at gribe ind i og prøvet på at skaffe en løsning på. Men det, vi kan pege på, og som vi har gjort i forbindelse med de nordiske lande, er, om jeg så må sige, bilateralt at rejse disse spørgsmål, og det har vi gjort, og det vil vi gøre. Vi har gjort det over for U Thant. Jeg har gjort det i FN's generalforsamling. Vi har gjort det over for Nigeriaregeringen i Lagos flere gange. Vi har gjort det over for den britiske regering og over for den sovjetiske regering med henblik på våbenleverancerne. Jeg har også nævnt det i Frankrig. Det er spørgsmål, man kan prøve at rejse bilateralt, men dermed er ikke sagt, at man kan komme til et resultat, der standser denne ulykkelige konflikt.

Med hensyn til kontrolrådspassene er der jo tale om en mildning i en række enkelttilfælde. Det var der tale om under den tidligere regering, og det har vi fulgt op, og der er ikke sket nogen som helst stramning. Jeg kan endda føje til, at vi har også en række tilfælde, hvor folk har fået disse kontrolrådspas efter at være afvist i første omgang. Det sagde jeg også før, men jeg siger det gerne igen, for jeg tror, man var optaget af en snak, så man ikke hørte, hvad jeg sagde. Det, som jeg føjede til, og som hr. J. O. Krag åbenbart ikke havde hørt, var, at nu har vi rejst selve spørgsmålet generelt i NATO-rådet, og det er første gang. Det er ikke sket tidligere. Jeg har ikke noget resultat at pege på, for det er til forhandling. Men vi har rejst spørgsmålet, og vi er i forbindelse med den norske regering om det, om at få en ny aftale om disse ting. Jeg tror, vi er enige også med

den tidligere regering om, at dette er en NATO-aftale, vi frivilligt er gået ind i, og derfor bør det føre til en ny aftale. Det, vi arbejder på, er en aftale, som i virkeligheden lægger afgørelsen helt og fuldt i den danske regerings hånd alene, så vi undgår alle de vanskeligheder, vi har haft. Det arbejder vi på, og det har vi gjort noget for.

Hvad nu, hvis de andre lande ikke vil være med? siger det ærede medlem hr. Gert Petersen. Jeg kan kun svare, at jeg håber, vi kommer frem til en ny aftale; ellers vil vi administrere den så smidigt som overhovedet muligt, så den volder de færrest mulige vanskeligheder.

Jeg tror, jeg skal lade det andet ligge — også af hensyn til de følgende punkter på dagsordenen. Men jeg skal lige svare d'herre Sigsgaard og Kai Moltke, at man ikke skal lægge noget forkert i min formulering fra før. Den vil jeg gerne tage tilbage, hvis det kan misforstås, og sige, at vi har et krav på Vesttyskland på 11½ milliard kr.; det er det samlede tal. Danmarks andel af de samlede krigsskadeserstatninger er opgjort til 0,25 pct., og det er dette krav, vi ifølge overenskomsten er gået ind på ikke at rejse enkeltvis, isoleret, som jeg oplyste før. Jeg tror ikke, jeg har grund til at sige det anderledes.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (J. O. Krag): Jeg synes, udenrigsministeren fortsat har lidt svært ved at holde en konferencen — en uformel forberedelse af en sikkerhedskonferencen — ude fra selve sikkerhedskonferencen. Der er ikke og har aldrig været nogen uenighed om, at USA såvel som Sovjetunionen skal deltage i selve sikkerhedskonferencen. Som jeg har sagt før, har det med hensyn til konferencen ikke været min eller mit partis tanke at udelukke USA fra at deltage i konferencen. Der kunne tænkes mange former for konferencen med amerikansk deltagelse, men der kan også tænkes konferencen udelukkende på europæisk grundlag. Jeg nævnedes som et eksempel før, at de 10 kunne tænkes at holde en sådan konferencen. Jeg synes, udenrigsministeren ligesom skaber uenighed, hvor der ikke er nogen basis for en uenighed. Det er muligt, at vi på det punkt i formu-